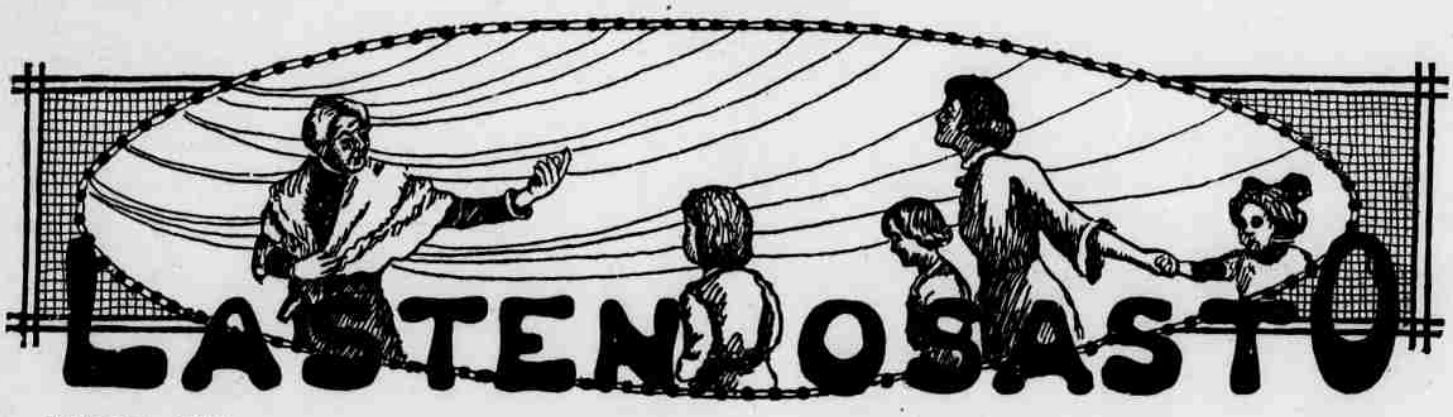

LAURIUM, MICH.

Ensimäiseen kirjotukseeni oli tullut pikku virhe; siinä sanottiin, että pääsin ensimäisen luokan kolmannelle osastolle, kun olisi pitänyt olla että pääsin ensimäisen luokan toiselle osastolle. Täällä on vain kaksi osastoa joka lu,okassa vaan niin sanotussa "pienten lasten luokassa" oli myös kaksi osastoa, joten en vielä ehtinyt kun alkuun, mutta hyvä se on näinkin. Äiti sanoo että on paljo aikaa käydä koulua.

Äiti on käskenyt monta kertaa minun kirjottaa tähän lasten osastoon, mutta ei ole tullut tehdyksi kun tämä käy niin huonosti ja toiset pojat kärttävät ulos leikkimään.

Näyttää, että toisetkin lapset vain leikkivät, kun on niin vähän kirjotuksia lapsilta. Parhain tervehdys kaikille. HAROLD H. MÄKINEN.

ASTHABULA, OHIO

Herttainen tervehdys kuin kesäpäivän tuulahdus kaikille Toverittaren ystäville. Olen vajaa viisivuotta vanha, joten äidin täytyy auttaa minua tässä kirjotuksessa, mutta kun kasvan suuremmaksi, niin silloin voin kynäillä itse. En käy vielä koulua, vaan sitä aikaa juuri odotan hartaasti ja usein kysyn äidiltä, että milloin minä tulen koulupojaksi.

Mutta nuoresta ijästäni huolimatta olen innokas Toverittaren seuraaja. Aina kun Toveritar saapuu istun minä ja kuuntelen ja isän ja äidin täytyy minulle lukea lasten osastosta lasten kirjotuksia ja kertomuksia. Erittäin surullinen ja mielenkiintoinen oli kertomus "Koditon Matti", jota kunnellessani silmät täyt tyi kyynelillä. Usein vieläkin surun valtaamana kysyn, että miksi ei sillä Matilla ollut äitiä, sillä nuoret aivoni ei vielä käsitä kaikkea vääryyttä tässä yhteiskunnassa, joka riistää lapsilta äidin.

Ja entäs se kertomus "Pikku veikon seikkailu", sehän se vasta arvokas oli. Aina kun tuli vieraita, niin otin lehden ja luin joksikin koko kertomuksen ulkomuistista, sillä se kohdistui juuri minulle, kun viime talven joulupukki toi minulle kanssa pienen veikon. Sitähän juuri surin ja varottelin äitiä, että ei vaan minun veikolle saa niin käydä. Pidän kovin paljon joulupukista, kun se toi minulle leikkitoverin, joka on minulle kaikki kaikessa. Aivan pienenä kun hän itki niin otaksuin, että hän vaan visertää.

Tulihan se täälläkin viimeinkin kesä vaikka oli todella kovin pitkä, kylmä ja sateinen kevät, että aivan tahtoi liejuun upota. Nyt on taasen vuorostaan ollut satamatta jo pitkän aikaa, joten kaikki toivovat jo sadetta. Minä sentään en paljon tykkää sateesta, kun silloin ei mennä järven rantaan, jossa meillä lapsilla on täydellinen nautinto, kun saa pulikoida vedessä ja leikkiä sannalla. Siellä luontoäidin mahtavassa helmassa saa köyhäkin tuntea samaa onnea parempiosaisten kanssa.

Toveruudella,
REINON PUOLESTA ÄITI.

NEGAUNEE, MICH.

Selma-täti:—Minä en ole vielä koskaan tohtinut ruveta Toverittaren palstoille kirjottamaan, mutta nyt kun meillä on kesäkoulu ja olen oppinut vähän jo suomenkieltä, niin nyt olen rohkeampi ja rupesin kirjottamaan.

Koulussa on ollut keskimäärin noin kaksikymmentäviisi lasta. Olemme saaneet opetusta neljä tuntia päivässä suomenkielessä ja myös laulua ja leikkiä on ollut aina yksi tunti joka päivä.

Tervehdän kaikkia Toverittaren lukijoita ja toivon, että Selma-täti ottaa tämän huomioon ja panee tämän lasten osastoon.

Toveruudella, LILJA LAHTI.

FAYETTE CITY PA.

Rakas Selma-täti:—Tulen ensikerran tervehtimään Toverittaren lukijoita.

Olen yhdeksän vuoden vanha ja osaan jo lukea suomenkieltä. Minulla on kaksi siskoa ja kaksi veljeä. Meillä oli ohjelmakokous heinäk. 23 päivänä Garlick Hillillä. Siellä oli runonlausuntoa, kertomuksia, laulua ja vuorokeskustelu "Helmi ja Helvi". Minä oli Helvi ja siskoni Ilmi oli Helmi.

Täällä asuvat suomalaiset eivät antaneet meidän ohjelmalle sitä huomaavaisuutta, mitä me toivoimme, koska kuulijakunta oli hyvin pieni ja niistäkin osa tahtoi häiritä yleisöä ohjelman suorituksen aikana.

Teille lasten vanhemmille, jotka kiellätte lapsianne harjotuksista, teette siinä lapsillenne henkisen vararikon Toiste toivon, että yleisö antaa meidän ohjelmalle paremman huomaavaisuuden, ja tulee meidän pienten lasten ohjelmaa kuulemaan.

Täällä on alkanut kaivokset käymään taasen, mutta en tiedä kuinka kauaksi. Ehkäpä tämä jo riittää tällä kerralla, mutta jos tämä menee painokoneen läpi, niin kirjotan toistekin. Ystävällisesti,

LILLIAN AINO.

PIKKU MAIJA

Kirj. Maija-täti

Oli kerran pikku Maija
"Mökin Maija", "Kana Maija",
Suutari oli' isä hällä
pikku Maijan typsykällä.

Isä laittoi kengät hälle
pikku tytön typsykälle
Äiti lupas kirkkoon viedä,
niin kengät uudistetaan siellä.

Sunnuntaita Maija vuottaa
koko viikon, eikä suotta—
Pyhäamu onnen antaa,
silloin pistän kengät jalkaan!

•

Vaan äitinsäpä virkkoi hälle
oman tytön typsykälle:
"salon poikki venerantaan
sinun täytyy kengät kantaa".

Niinpä Maija murhemielin
kengät kainaloonsa kieri,
venerantaan matka johti
sieltä sitte kirkkoa kohti

Äiti Maijan ja kengät laittoi
venheen keulaan nukkumaan,
itse alkoi isän kanssa
kirkkoa kohti soutamaan.

Unten mailla autuailla
matkusteli äidin Maija.
Siellä pienet kanat ruokki,
jotka jäivät kodin luoksi.

Kengät Maijan tällä tiellä
jäivät käyttämättä vielä.
Kirkkotiellä ensi kerran
Käytän niitä jonkun verran.

MONESSEN, PA.

Nyt taas pistän muutaman rivin täältä meidän hommistamme.

Täällä oli kesäkoulun lopettajaisiltamat heinäk. 16 päivänä. Oli runsaasti ohjelmaa, ja kaikki meni oikein hyvin. Niinkuin ennen jo mainitsin, oli meillä myös kaksi näytöskappaletta: "Kävelyretkellä" ja "Oikealle tielle". Ne menivät myös oikein hyvin.

Meidän opettajamme Selma Loukola meni täältä pois. Daisytowiin opettajaksi. Toivon hänen koululleen menestystä.

Meidän keskuudestamme muutti pois ikuiseen kotiinsa toverimme Edwin Moxen. Hautajaispuheen piti Selma Loukola, soittokunta 'Sävel' soitti surumarssin ja runon lausui Lyydi Ellonen. Ihanneliiton kööri lauloi siellä myöskin. Edwin vainaja oli kohta viidn vuoden vanha.

Täällä oli lauantaina heinäk. 15 p. osuuskauppa Sampon vapaa illanvietto. Siellä oli vapaa tarjoilu ja ohjelma oli hyvää. Heinäk. 16 p. oli Sampon vuosikokous. En ole saanut kuulla mistä siellä keskusteltiin. Sampo osuuskauppa menee hyvin eteenpäin.

Täällä on nykyään vallinnut kovin kuumat ilmat, että työmiesparkoja menehtyy joka päivä, kun heidän täytyy mennä kuumiin tehtaisiin leipäänsä hankkimaan

Yksi meidän Ihanneliiton tärkeimpiä toimihenkilöitä, Liisi Lundgren, meni täältä Warreniin.

Eiköhän nyt taas riitä. Terveisiä Toverittaren lukijoille.

Toveruudella, TYYNE MÄKELÄ.

Katkonaisia kuvia kultalasta

Topatulla rautatievaunun penkillä istuessa katselin ulos akkunasta. Oli kaunis kevät päivä. Viilsimme kauniiden maisemien halki. Metsät kukkivine puineen ja pensaineen tekivät poikkeuksen synnyinmaani luonnosta.

Kiisimme ohi useiden kaupunkien, joissa silmiin pistävintä oli monen eri malliset kulkuvälineet kadulla. Vuorokauden jatkettua yhtämittaista kulkua, lukuunottamatta pientä pysäystä eräällä asemalla, jossa tarjottiin leivän kappale ja pahalle haisevaa kahvia.

Saavuin vihdoin määräpaikkaani asemalle kovan nälän hiveltäissä vatsaani. Asemalla sain viittomalla niin paljon selville, että löysin odotushuoneen. Istuin penkillä noin kolme tuntia ymmärtämättä kenenkään puheita ja kukaan minun puhettani. Katsoin jo riittävän kauvan levänneeni niin kovan nälän ahdistamana.

Vihdoin kaiken mahdollisen kielitaitoni tuhlattua sain oppaan joka vei minut paikkaan kaupungissa, jossa sai suurimman ruokahaluni tyydytettyä. Huomasin todella olevani poissa kotimaasta, sillä en kuullut minulle puhuttaissa kuin joka toisen sanan suomenkieltä, joka seikka arvelutti hieman vastaillessa tehtyihin kysymyksiin.

Muutaman päivän levättyäni lähdin erään toverini kanssa katselemaan mille tämän kuuluisan maan kylä oikeastaan jalkasin kulkijalle näyttää, että siitä voi ensimäisessä kirjeessä lähettää mahdollisen selostuksen Suomeen, kehottaen sieltä toisia seuraamaan esimerkkiäni y.m.s.

Suurella innostuksella toverini näytteli kaupungin yleisiä laitoksia ja esitteli huomatuimmat rakennukset selitellen mikä oli kunkin kuuluisan rahamiehen omistama. Hän näytti kovin kiintyneen kylään, varsinkin sen mahtaviin kauppoihin ja kauniiksi maalattuihin neitosiin.

Väsyneenä näkemääni siirryimme asunnollemme ja seuraavana aamuna oli kirjotettava Suomeen, sillä olin sen luvannut tehdä perille päästyäni.

"Armaat toverini", aloin. "Nyt olen pirellä vihdoinkin, olen nähnyt jo osan tämän kultalan ensimäisestä kaupungista, josta en voi kaikkea näkemääni seikkaperäisesti teille selittää. Sen käsityksen sain kumminkin, että jotain suurta täällä on. Leveät katukäytävät vilisevänä ihmismerenä; sokeita ja puolisokeita, jalkapuolia, jalattomia istuu katukäytävillä luottaen elämänsä toisten ihmisten armoon. Sormettomia, käsipuolia ja kädettömiä sekä täyden ruumiin omaavia, vaan sieluttomia olioita. Ryysyisiä nuoria miehiä kalpeine elottomine kasvoineen, joiden risaisten kenkien kärjistä paljas varvas esiin pilkistää. — — Alituisia maan eli tunellin kaivajia, jotka ilkkuvien petomaisten katseiden seuraamina tiputtavat viimeisen suolaisen hikipisaransa lapion kärelle heittäen ne mullan mukana maan suolaksi.

"Korvia tärisyttävä katu- ja voimavaunujen jyrinä; paksut savu- ja kaasupilvet ilmassa; puut ja pensaat paksun pölyn peittämine lehtineen; satojen tehtaitten ja pajojen pillit, jotka ilmottavat määrättyjä hetkiä, jolloin kullan luojien on oltava rintamassa vieden ruumiinsa koneiden ruuaksi. Tuhannet kirkkojen kellot kaikkuvat ilmaan kolkkoa elämän irvistystä, jolle heltyy nauramaan itse paholainenkin. — — —

"Hyvästi, hyvät toverit! Jos saan, niin jatkan toiste. Tiedän ettei tämä ole sitä mitä te odotitte, mutta tämä on sitä mitä ensiksi löysin, ja joka lähimmin minua ympäröi.

MAIJA L."

LEIMASIMIA (Rubber Stamps)

kaikesta laadusta saa tilata Toverin Kirjakaupasta.